

Un model de perseverança

Ens dol pregonament haver de confesar, a tots els vents, que la constància i la continuïtat no són pas, malauradament i precisament, les característiques essencials del tarannà granollerí.

És evident —i la història local presta suport a les nostres paraules— que no sabem persistir en les nostres coses i en les nostres institucions.

Ens engresquem cofois a fer quelcom, però també, de mica en mica, i, sovintment sense saber el perquè, anem acabant el gas. El cansament es va apoderant de la nostra ànima i, moltes vegades, allò que hauria d'ésser una foguera roent i esplendorosa, plena de vitalitat i de sentit, es redueix a un simple i migrat foc d'encenalls.

Per això, quan ens trobem davant d'un cas com el dels AMICS DE LA UNIÓ, el qual representa, a casa nostra, l'excepció que confirma la regla, la floreta que no fa estiu, creiem que podem fer voliar les campanes i obrir el cor a l'esperança.

Perquè els seus cent-quatre anys d'existència volen dir que, malgrat tot i a despit de tot, hi ha hagut a Granollers, en certs moments, un estol de persones —joves, grans i vells— que, per tal de demostrar que no tot és versatilitat a la capital del Vallès Oriental, començaren, continuaren i seguei-

xen encara, amb un entusiasme i un delit que no han pogut malmetre torbonades de cap mena, aquells magnífics camins que endegà i fressà el mestre Clavé.

Al llarg d'aquests cent anys i escaig, no sols han estat fidels a la seva obra, sinó que —i això és molt important per a nosaltres— han palesat, dins i fora de casa, la seva finor d'esperit. El seu exemple, curull de fermesa, ens pot servir de magnífica lliçó.

Una societat granollerina senzilla, i uns homes granollerins modestos, ens han demostrat que si hi ha una ferma voluntat, un enlairat pensament i una digna embranzida, res no pot morir mai.

Tot aprofitant, doncs, el fet de la inauguració del seu local social, ensems que felicitem ben sincerament els AMICS DE LA UNIÓ, els agraïm de tot cor, la seva labor modèlica, i els esperonem —encara que sabem, a la bestreta, que no ho necessiten— a no defallir en l'esdevenidor, a prosseguir, cada dia amb més empena, si cal, la tasca que, voluntàriament i noble, s'han imposat, per a difondre arreu el bon nom de la nostra estimada Vila Oberta.

R. Munné i Coll

